

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η Αννούλα του Sydney

Τόσο ο Στέλιος Ραγής όσο και ο Άλκς ακούγανε τους γιατρούς να εκθέτουν την κατάσταση της κοπέλας, προσπλωμένοι σε κάθε τους λέξη.

Φυσικά ο καθένας αντιδρούσε μέσα του διαφορετικά. Ο Στέλιος Ραγής σκεπτόταν τι θα ήταν πιο φρόνιμο να πράξει.

Σκέφθηκε να ειδοποιήσει την αστυνομία για το περιστατικό. Διότι θα ήταν πολύ σοβαρό και επικίνδυνο να κρατά στο σπίτι του ένα τελείως άγνωστο για αυτόν άτομο και μάλιστα με ένα σοβαρό πρόβλημα, όπως εκείνο της αμνησίας.

Και μάλιστα κάτω από τις συνθήκες που βρέθηκε μπροστά τους στον δρόμο.

Πως μπορούσε να δικαιολογήσει την ύπαρξη της σπίτι του. Ένα τελείως άγνωστο άτομο, μια ξένη κοπέλα χωρίς αυτή να έχει μαζί της οποιαδήποτε στοιχεία που να πιστοποιούν την ταυτότητά της.

Θα ήταν ένα άκρως επικίνδυνο εγχείρημα.

Αν εύρισκε την μνήμη της θα μπορούσε να θυμηθεί ποια είναι και να βοηθήσει. Αν όμως συνέχιζε η αμνησία τι θα έπρεπε να κάνει;

Αυτά σκεπτόταν ο Στέλιος Ραγής όσο συνέχιζαν οι δυο γιατροί να του εκθέτουν την γνώμη τους για την κατάσταση που βρισκόταν η κοπέλα.

.....

Όμως ο Άλκς σκεφτόταν πολύ διαφορετικά. Κατανοούσε μεν πλήρως την θέση που βρέθηκε ο Στέλιος Ραγής και φοβόταν μη αναφέρει την περίπτωση στην αστυνομία.

Τότε όλα θα χάνονταν. Δεν θα υπήρχε πιά για αυτόν η όμορφη αυτή άγνωστη κοπέλα που είχε ερωτευθεί στο πλοίο. Θα χανόταν από την ζωή του μια για πάντα.

Λυπήθηκε πολύ που την έχασε μετά την άφιξή τους στο Σίδνεϋ. Όμως τότε ήταν πολύ φυσικό τα πράγματα να πάρουν εκείνη την εξέλιξη.

Όμως ύστερα που την αντίκρουσε στον κήπο του Τζακ Χιούστον και μάλιστα αυτή την φορά να του χαμογελάσει, άρχισαν να αναπερώνονται οι ελπίδες του ότι θα μπορούσε να την ξαναδεί.

Ήξερε το σπίτι που την είδε. Εξάλλου δεν ήταν πολύ μακριά από το σπίτι του Στέλιου Ραγής. Ο Άλκς άρχισε. Άρχισε να ελπίζει. Έκανε όνειρα.

Φυσικό ήταν όταν ένας νέος για ένα ολόκληρο μήνα, βλέπει καθημερινά στο πλοίο μια όμορφη κοπέλα που του αρέσει, να θέλει να την πλησιάσει να της μιλήσει.

Εξάλλου για τον Άλκς τους «έδενε» η ίδια μοίρα. Μετανάστες και οι δύο αναζητούσαν την ελπίδα για μια καλύτερη ζωή σε μια καινούργια πατρίδα. Δεν ήξερε ποια ήταν η ξένη κοπέλα και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ερχόταν στην Αυστραλία. Το κυριότερο δεν γνώριζε καν ότι ήταν Γερμανίδα και μάλιστα κόρη Ναζί.

Για τον Άλκς ήταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι ξένο φυσικά που ποιος ξέρει μπορεί και να καταδεχόταν να του μιλήσει και να γνωριστούν.

Όμως εκείνη σε όλο το διάστημα του ταξιδιού και στην διάρκεια που βρισκόταν πάνω στην πλώρη του πλοίου δεν καταδέχτηκε όχι μόνο σε αυτόν να μιλήσει αλλά ούτε σε κανένα άλλο.

Αυτό όμως δεν τον πείραξε και να απογοητευθεί. Αντίθετα συνέχιζε να την κοιτά επίμονα ελπίζοντας πως ίσως κάποια μέρα του χαμογελάσει.

Αυτό φυσικά δεν έγινε ποτέ σε όλη την διάρκεια του ταξιδιού. Όμως ποτέ δεν θύμωσε μαζί της.

Εξάλλου ένα ερωτευμένο άτομο πάντα ελπίζει.

Τώρα που συνέβησαν όλα αυτά τι γίνεται; Κατανοούσε μεν την δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκε ο προστάτης του, ο Στέλιος Ραγής, αλλά....

.....

Όταν το ζεύγος των γιατρών αναχώρησε από το σπίτι, οι δύο άνδρες κοιτάχτηκαν μεταξύ τους χωρίς να πούνε στην αρχή κουβέντα.

Πρώτος έσπασε την σιωπή ο Άλκς και κοιτάζοντας τον Στέλιο Ραγής σχεδόν του είπε με ένα φοβισμένο ύφος:

- Να μην πάμε στην αστυνομία κύριε Στέλιο. Να περιμένουμε μέχρι αύριο. Μπορεί να θυμηθεί και όλα να αλλάξουν. Αν πας στην αστυνομία θα την χάσω για πάντα και συνέχισε:

- Θέλω να την κρατήσουμε κύριε Στέλιο, να μην την αφήσουμε αλλού. Θα την χάσω. Δεν θέλω να την χάσω.

Ο Στέλιος Ραγής βλέποντας τον Άλκς να τον κοιτά κευτικά στα μάτια του απάντησε με ήρεμο ύφος.

- Σε κατανοώ Άλκς. Είσαι ερωτευμένος μαζί της και φοβάσαι μην την χάσεις.

- Όμως αντιλαμβάνεσαι και την δική μου θέση. Τι θες να κάνω;

- Να την κρατήσουμε-είπε ο Άλκς- για λίγες μέρες μόνο κοντά μας. Ίσως συνέλθει και μάθουμε την αλήθεια. Σε παρακαλώ κύριε Στέλιο. Μόνο για λίγες μέρες. Είμαι βέβαιος ότι με την βοήθεια των γιατρών θα συνέλθει.

Ο Στέλιος Ραγής ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Άλκς λέγοντας:

- Πάμε στο σαλόνι να μιλήσουμε.

Έκατσαν ο ένας απέναντι του άλλου.

- Άκου Άλκς είπε ο Στέλιος. Το να είσαι ερωτευμένος με μια κοπέλα ακόμη και με άγνωστη το βρίσκω πολύ φυσικό.

- Όμως δεν είσαι εσύ που παίρνεις τις ευθύνες για ότι θα συμβεί. Την φέραμε την άγνωστη κοπέλα σπίτι μου. Θα πρέπει αύριο να λογοδοτήσω στις αρχές διότι την κρατώ παράνομα. Έτσι είναι η πραγματικότητα.

- Γιατί παράνομα κύριε Στέλιο; ρώτησε με απορία ο Άλκς.

- Διότι δεν ξέρει ποια είναι. Δεν μπορεί να αποφασίσει η ίδια για την τύχη της. Δεν είμαστε εμείς που θα αποφασίσουμε, αλλά οι επίσημες αρχές, με κύριο λόγο να τον έχει στην αρχή η αστυνομία.

- Μα πιθανόν να την βάλουμε σε άσυλο.

- Καθόλου απίθανο πρόσθεσε ο Στέλιος Ραγής.

Τινάχτηκε ο Άλκς και στέκοντας μπροστά στον Στέλιο Ραγής είπε:

- Θα είναι έγκλημα αυτό. Θα πεθάνει.

- Όμως αποτελεί και για εμένα έγκλημα να κατακρατώ στο σπίτι μου ένα άτομο, που γνωρίζω την κατάστασή του και δεν ειδοποιώ τις αρχές. Με καταλαβαίνεις Άλκς;

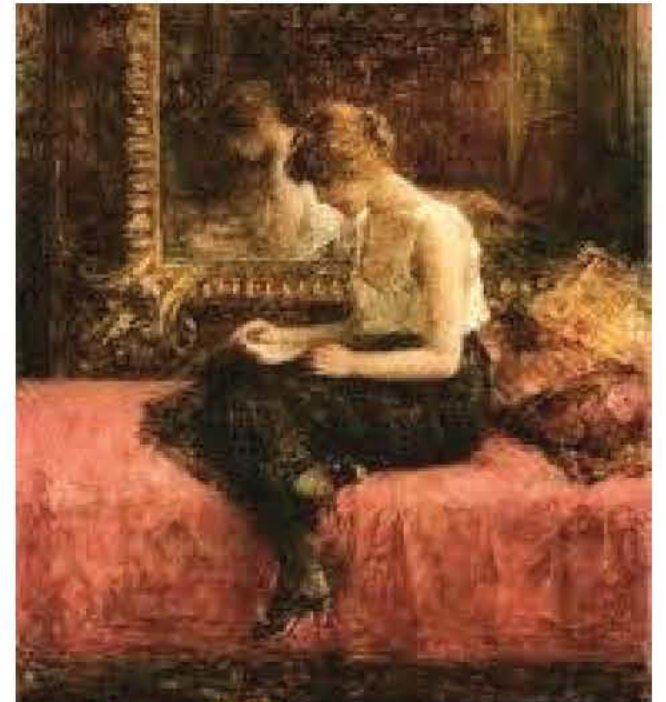
- Σε καταλαβαίνω κύριε Στέλιο, αλλά αν την κρατούσαμε για λίγες μέρες. Ίσως...

- Να την κρατήσουμε για λίγες μέρες, υπό ένα όρο.

- Ποιόν ρώτησε απορημένα ο Άλκς.

- Αν όσα μου είπες για την Ισμήνη, ότι την είδε στο πλοίο και πιστεύει ότι είναι κόρη της, έγιναν, τότε θα πρέπει να της αναφέρουμε το γεγονός, ότι η κοπέλα εκείνη βρίσκεται σπίτι μας.

- Είναι κάτι που δεν μπορούμε να της το κρύψουμε, γιατί αργά ή γρήγορα θα το ανακαλύψει. Εσύ

Άλκς το πιστεύεις ότι πιθανόν να είναι η κόρη της που την απήγαγε πριν τον πόλεμο ένας Γερμανός διπλωμάτης στην Αθήνα; πρόσθεσε ο Στέλιος Ραγής.

Ο Άλκς τον κοίταξε σοβαρά και του είπε:

- Όταν μου το είπε την πρώτη φορά στο πλοίο δεν την πίστευα. Όμως παρατήρησα κάτι καθώς κοιτούσα κάθε μέρα την κοπέλα στο πλοίο.

- Τι παρατήρησες;

- Ότι μοιάζουμε οι δύο τους καταπληκτικά.

- Έχει το ίδιο πρόσωπο της Ισμήνης όταν ήταν στα νιάτα της. Το άλλο-πρόσθεσε ο Άλκς-είναι ότι η κοπέλα έχει μια ελιά πίσω στο λαιμό ίδια και στο ίδιο μέρος με αυτή που έχει η Ισμήνη. Αυτό δεν είναι τυχαίο.

Ο Στέλιος Ραγής άκουσε με προσοχή τα όσα του είπε ο Άλκς και τον ρώτησε:

- Εσύ τι πιστεύεις Άλκς; Μίλησε το μπτρικό ένστικτο; Μου είπες ότι η κοπέλα όταν την πλησίασε η Ισμήνη στην πλώρη, δεν της μίλησε αφού φάνηκε πως δεν γνώριζε Ελληνικά.

- Ναι δεν της μίλησε, ήταν απόκοσμη. Ίσως επειδή δεν γνώριζε την γλώσσα. Πάντως έδειχνε ότι είχε κάποια φοβία, διότι απόφυγε και τις κοπέλες που την πλησίαζαν.

- Το ότι της μοιάζει λίγο της Ισμήνης-πρόσθεσε ο Στέλιος Ραγής- το παρατήρησα και εγώ. Όμως αυτό δεν αποδεικνύει τίποτα. Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι το παρελθόν της κοπέλας.

- Ίσως και να μην της είπαν ποτέ-συνέχισε- ότι την έκλεψαν όταν ήταν βρέφος από μια Ελληνίδα μάνα. Δεν θα είχαν κανένα λόγο να της αποκαλύψουν την πικρή αλήθεια. Άρα η κοπέλα και να συνέλθει και να θυμηθεί, αυτό δεν θα το γνωρίζει.

- Και να είναι η κόρη της Ισμήνης της δεν θα μπορούμε να το αποδείξουμε.

- Τι να πούμε της Ισμήνης; ρώτησε ο Άλκς.

- Να αφήσουμε Άλκς να μιλήσει το μπτρικό ένστικτο. Αν όλα αυτά που συζητάμε έχουν βάση αλήθειας, τότε η Ισμήνη-αν είναι η πραγματική μάνα-θα μας οδηγήσει σε πιο θετικά συμπεράσματα.

- Οφείλουμε να της πούμε ότι η κοπέλα που είδε στο πλοίο και πιστεύει ότι είναι κόρη της, βρίσκεται σπίτι μας, και πως περνά μια περίοδο αμνησίας. Την αλήθεια Άλκς, να της πούμε την αλήθεια.

- Συμφωνώ απάντησε ο Άλκς. Όμως ποιος θα της μιλήσει;

- Εγώ-είπε ο Στέλιος Ραγής, διότι μου ανέφερε και εμένα την ιστορία.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)